

A NEW DAY REPORT # 141 část 1

Ahoj znovu, zdraví nás vydavatel britského fanzinu Dave Rees, a pokračuje...

Blíží se významný okamžik - vydání The Zealot Gene ve všech jeho formátech, na barevných vinylech a v luxusní edici. Více viz níže. Další dobré zprávy: Martin Barre brzy vydá Live At Wildey Theatre na CD a znovu na DVD. Dee Palmerová se vznášá na dlouhém, dlouho očekávaném Okraji vod (Waters Edge) a my doufáme v nějaké konkrétní podrobnosti. Chystá se další kniha o Tull - JETHRO TULL Chronicles 1967-1979, vydali Wymer Publishing. Laskavě nabídli čtenářům A New Day 20% slevu. Když už mluvíme o knihách, držte si klobouky... Pat Kentův mamutí svazek Spin Me Back Down The Years je téměř připraven na předobjednávky – již od 1. února! 145 let ve výrobě, tak to bude asi dobré! Podrobnosti níže. Dlouho odkládané vinyly Tallis – In Alia Musica Spero - mají dorazit v dubnu/květnu. Stávající objednávky budou expedovány co nejdříve, a další zásoby budou k dispozici na našem webu, případný zbytek bude v prodeji na festivalu A New Day. Hlavní hvězdou letošního A New Day Festivalu v Kentu budou JETHRO TULL, a to v pátek 19. srpna, s další hudbou Tull v sobotu v podání Stewarta Wooda a Dee Palmerové. Nové album Tull se ukazuje v hudebním tisku jako velký hit - aktuální vydání časopisu PROG přináší rozsáhlý článek o Tull a přichází s párem tullích „uměleckých tisků“ a březnové vydání Record Collectoru má také jako hlavní téma Jethro Tull. Bohužel tím dobré zprávy končí - očekávaná knižní vydání The Broadsword A The Beast, kterou oznámil Ian Anderson, nebude vydáno v červenci. Nové datum bude upřesněno.

„Tak tedy nové album JETHRO TULL!“, nadšeně volá David Rees. První pro skoro 18 let! Čas na velkou radost, dalo by se říci, všech fanoušků Tull. Nebo na jisté nadšení. Už od první chvíle online oznámení nového alba Tull přináší internet obrovský výběr nadšených komentářů, i hanlivé a často směšné kritiky. Nemám na mysli obvyklé a dlouhodobé tvrzení, že „bez Martina to nejsou Tull“ Nemluvím ani o druhé konstantě, že „Ian už nemůže zpívat, prostě by měl odejít“. Ne, novinkou je po poslechu JEDNÉ skladby z alba, výkřik, že „ta hudba je na nic“. Asi je to fér říci, že první „singl“, Shoshana Sleeping opravdu nebyla ideální upoutávkou na album, ale zamítnout album jen na základě jedné písně je opravdu extrém. Přidejte k tomu nespočet proklamací, že kreativní silou stojící za Tull byl (-a) „Martin Barre/John Evans/Dee Palmerová (nehodící se škrtněte), a proto tohle NENÍ album Jethro Tull“. Nechci zde zmenšovat důležitost přínosu všech zmíněných, zejména u Martina by to byl jistě čistý nesmysl. Ale Jethro Tull jsou pro Iana Andersona tím, čím jsou Roxy Music pro Briana Ferryho. Jethro Tull jsou cokoli, co řekne Ian Anderson.

Ohromující množství lidí na Facebooku také tvrdí, že když je na obálce pouze Ian Anderson a ne kapela, jde jednoznačně o sólové album. Tento argument ale dost pokulhává, zejména po rychlé prohlídce obalů Living In The Past, Warchild, Too Old To Rock'n'Roll, Songs From The Wood, Heavy Horses, Bursting Out, Stormwatch, Original Masters, M.U, Repeat, Christmas alba, The Best Of, Living With The Past a Live At Montreux.

Mám podezření, že většina fanoušků Tull ho očekávala se směsicí vzrušení a úzkosti; byla to přece jen dlouhá doba; 18 let od posledního alba Tull, a dokonce 7 let od alba Homo Erraticus, o kterém stále přemýšlím spíše jako o albu Tull, než o Ianově sólovém. Je možné, že Ian ztratil ‚múzu‘ a váhal, zda se má pustit do nové práce? V Upřímně, Shoshana Sleeping mou nejistotu moc nezmírnila. Opakující se, mírně monotónní, z velké části mluvené vokály... vlastně to není to, v co jsem doufal. Nicméně je skladba v pořádku, dá se říci, že je slušná a starý zvuk Jethro Tull tam stále je, i když trochu zamaskovaný... Jak jsem sám řekl, byla to jen jedna skladba z alba, a téměř jistě bude znít mnohem lépe v kontextu alba jako celku. Album Zealot Gene je z velké části, i když jen volně, inspirované příběhy z bible. To je docela dobrá případná epická vyhlídka, ale s ohledem na to, že Homo Erraticus byla zhudebněná sama HISTORIE SVĚTA, je ve srovnání s tím nová deska jen epizodou. Ian užitečně uvádí příslušné pasáže z bible ke každé písni a já jsem se je (krátce) jal prozkoumat, abych získal hlubší porozumění textů. Nečtu bibli často, ale vím, že v uvedené knize existuje pár mazaných příběhů. Old Webby ale napsal vlastní recenzi, a jsem přesvědčen, že jeho pedantismus povede k přesnější analýze. Jaké je tedy album bez znalostí bible?

Úvodní skladba, **Mrs. Tibbetts**, nahraná již v roce 2017, udává tón dokonale; nezaměnitelné, charakteristické flétnové intro ustupuje hardrockové kytáře, ženoucí skladbu, během níž Florian dostal šanci zazářit. Vokály jsou dobré, texty masité, jako ty lze očekávat vzhledem k tématu – bomba, svržená na Hirošimu; jak jen mohl Ian zkombinovat takovou hrůzu s Eccles Cakes a dokonce nám sdělit stručnou historii dortu v poznámce na obalu!?

Jacob's Tales, poslední nahraná skladba z roku 2021, začíná skutečným překvapením - Ian na této jediné skladbě alba vytáhne svou věrnou harmoniku v doprovodu s mandolínou. Je to skvělé a věc by mohla pocházet z jakéhokoli předchozího alba Tull... nebo ze sólového alba Lana Andersona. **Mine Is The Mountain...** no a teď jdeme na to! Pochmurné klavírní/flétnové intro ustupuje lanovu silnému, hlubokému vokálu. Asi po 50 letech je zde vzván duch skladby My God. Tento Bůh je však ten rozhněvaný a děsivý. Prikazuje poslušnost, neváhá s hrozbou přísného trestu: "Pouhým lusknutím prstu mohu udělat mrtvoly z vašich žen a z vašich prvorozených!" No páni! Vynikající vokály, a to i včetně úplně neočekávaného falzetového refrénu, který odráží závažnost námětu. To je tullí klasika budoucnosti. **The Zealot Gene**, skladba, kterou jsme mohli slyšet poprvé díky špatným mobilním záznamům ze dvou koncertů v roce 2020. Na nikoho neudělala tehdy dojem, což dokonale ukazuje, proč takové věci umělci silně neschvalují. Tady, však, v nádherném studiovém zvuku, máme mocnou vypalovačku v nejlepších tradicích tvrdší tváře Tull. Ian v poslední nedokázal popřít, že jde o píseň o Trumpovi; samozřejmě, že JE, ale ne výhradně o něm. Existuje spousta dalších tam venku, kteří vyhovují popisu, a platí to stejně pro Pierse Corbyna a jeho antivaxery, šílené ekoválečníky s tvářemi přilepenými k chodník, a pro řadu příznivců Millwallu. **Shoshana Sleeping a Sad City Sisters** jsou dva „singly“, samy o sobě velice vzdálené od alba, a ano, v kontextu alba jako celku skutečně znějí přitažlivěji. Shoshana se zdá být oslavou starého dobrého chtiče a erotiky, zatímco Sad City Sisters jsou výsledkem pozorováním zhýralosti, zpřed mnoha let v Cardiffu. Byli jsme na onom koncertě také, a opravdu, zděšená Shona (lanova manželka) řekla: „Je to tam venku neuvěřitelné. Mladé dívky, prakticky nahé, a namol opilé!“, na což můj bratr Jamie, který nikdy nešel daleko pro nevhodné poznámky, řekl „Ó! Jaké to slibné zvuky!“. Shona ale nebyla nadšená... Skladba **Neploďná Beth, z divoké pouště Jan...** Páni! Krásné pastorační intro ustupuje nečekaně silnému bigbeatu s lanovým barytonem a la Mountain Men, doplněné chytrými vokálními refrény, má to drive, a slyšíme tu skvělou Florianovu práci na kytaru. Okouzující instrumentální pasáže mezi verši přispívají k majestátu této úžasné písně, rozvíjející se v absolutní epos... ale je jda, jaký to neočekávaný a náhlý konec! Skončilo to příliš brzy, což nelze říci o mnoha Tullích písních. Jaká škoda, že se skladba nevyvinula do mnohem delší písně, ale i ty 3,5 minuty tady jsou absolutní radostí. Kdyby tohle vydali jako singlový trailer, spousta humbuku na FB by změnilo tón.

Zrada Jozuy Laskavého začíná výrazným riffem na flétnu a na kytaru – bohužel ono Florianovo divoké riffování v celkovém mixu trochu zaniká pod valivým klavírem Johna O'Hary. Tohle by téměř mohlo být „popovou“ písní, pokud lze u Tull o takovém žánru mluvit. Florianovi se zde dostane postoru pro krátké sólo a jeho kytara se na této skladbě dostane ke zvuku Martina Barreho nejbližše. Další pěkná skladba, ale tvrdší, kytarovější mix by byl fajn.

Kam se poděla sobota / Tři lásky, tři / Krátká návštěva - to není směs, ale jsou zde uvedeny společně, protože na první poslech působí svou instrumentací, stylem a prezentací jako trilogie. Zdvořilý způsob, jak říct „na jedno brdo“. Alespoň na první poslech. Ve skutečnosti jde o tři úžasné písně v podání Lana Andersona, až na nějaké ty elektrické kytary nového chlapce Joe Parrish-Jamese v Krátké návštěvě. Je to jediná skladba, na které na albu hraje. Všichni tři by se neztratily ani na Tajné řeči ptáků, nebo Rupiině tanci. Jaká to okouzující směs mandolíny, flétny a lanova akustické kytary! Jeho skvělé vokální harmonie slyšíme dále i v Sobotě, písní, která by klidně mohla pocházet z pera Roye Harpera... a myslím to vážně jako kompliment. Tři lásky, tři, to je a čistá radost, a Krátká návštěva je mimořádně krásná, patří mezi nejlepší písně, které kdy Ian napsal. Ladí zde dojemný text i zpěv; absolutní mistrovský kousek. **Rybář z Efezu** toto skvělé album uzavírá, ale podle mého názoru je to druhá nejslabší skladba (po Shoshaně), zní do značné míry jako vystřižená z Homo Erraticus. Má své světlé momenty, ale na album plné geniality, je jen... docela dobrá. Víím, že bude spousta lidí, kteří kvůli absenci Martina Barre desku nikdy nepřijmou jako skutečné album Jethro Tull, a je nepopiratelné, že by s Martinem bylo lepší. Na albu ‚kapely‘ tu máme čtyři skladby čistě sólové od Lana, jednu zase jen od Ian s příspěvkem od Joea. To z nahrávky dělá sólovější album, než byla TAAB2 a Homo Erraticus – obě přitom nahrála stejná sestava. Cynici řeknou, že jde o čistě komerční rozhodnutí, vydat to jako album Tull, a tak „zpeněžit jméno kapely“. No, to je ale sakra JEHO název kapely, tak proč ne? Jméno Jethro Tull vzbudí větší zájem, a prodá více alb než Ian Anderson, a to je dobrá věc; The Zealot Gene není jen další album do počtu. Je to, navzdory všem předpokladům, další skvělé album Tull, textově i hudebně, možná patří i mezi jejich nejlepší. Zaslouží si, aby ho slyšelo co nejvíce lidí... Jsem si jistý, že mnozí z pochybovačů teď změní názor. Pokud jde o mě, jsem trochu zklamaný sám sebou, že jsem měl z počátku pochybnosti; kdy nás Ian někdy zklamal? (Ano, dobře, už slyším ty výkřiky - Under Wraps, A, Dot Com – ale myslím, že jsou všechny vynikající alba). Ian/Tull to dokázal. Možná je příliš brzy na to, abychom to nazvali klasickým albem Tull... ale už to tak vypadá. Je to triumf a opravdový důvod k oslavě!

David Rees